

- ПЕТРИНСКИ /натъртено/. - Ще си отидеш оттук без писмото.
- ГЛАФИРА /избухва/. - Кой ти дава право да се бъркаш в мой семеен живот?
- ПЕТРИНСКИ - Не е ли достатъчно нахалството, с което превърна жена ми в сводница?
- ГЛАФИРА -Господи! Ти си бил наистина чудовище!
- ПЕТРИНСКИ - А вие двете - леки жени! /Посочва ги./
- МАРИЯ /презрително/. - Остави го, Глафира! Нима той би могъл да разбере драмата ти?
- ПЕТРИНСКИ -Драмите у нея бушуват в тялото, не в душата ѝ!
- ГЛАФИРА -Всеки познава само своята душа, Андрей! /След къса пауза./ Бавно ще правиш с писмото?
- ПЕТРИНСКИ -Не съм длъжен да ти давам обяснения.
- ГЛАФИРА /развълнувано/. - От него зависи съдбата на две семейства!
- ПЕТРИНСКИ - Малко късно се сещаш за тая съдба.
- ГЛАФИРА /презрително/. - Ще го покажеш на Велизар ли?
- ПЕТРИНСКИ - Няма да го показвам никому! Но ще ми послужи пред съда, ако на нейна милост ѝ хрумне да не ми даде развод. /Посочва Мария./
- МАРИЯ /застава пред него/. - Бъди спокоен! Не съм натрапница.
- ПЕТРИНСКИ - Всички жени се хвалят с това преди развода! А на съдиите казват съвсем друго.
- МАРИЯ - Млъкни! Аз не съм като другите ти съпруги!
- ПЕТРИНСКИ - Хм! Ще видим.
- ГЛАФИРА -Значи ти ще използваш писмото само пред съда?